

Drevje

Bojan
Pisk

- I. Drevesa
svoje poti
vsebolj
v podzemne poljane
umikajo.

Mimo gredo
razdalje
v pretrganih krožnicah,
venomer v krožnicah
skozi
očesni pretok.

Rast.
Protirast.
Piščal razsejana ...

Skoraj
ni več čutil
za zaupni odpev.

- II. S hrbtom,
oprtem na noč,
ki mladi se,
te čakam.

Najini debli
sta daleč narazen.

Zato še ne čutiš,
zato še ne čutiš
v visokih,
razvejanih rokah,
kako ti pod težko,
vrtinčasto skorjo prsti
pritekam vse bliže
in polnim tvoja najtanjša,
pobegla ožilja
z divjim semenjem
za skrivno gaz.

- III. Prebivam v nihanju
in v nihanju
si merim čas
od brstja
do kaleče,
neminljive smrti.

In diham slutnjo
zbližanja med njima
kot topel zrak
iz stisnjenih
in razslojenih barv.

- IV. Včasih zadiham reko,
včasih razkopljem sonce,
vmes poležim
ves tvoj izziv:
to grlo medeno,
ta trebuh pelodni
in strune
preleknjenih nog.

Potem te privzdignem
tesno ob sebi
in deblo ob deblu
razpreva se
rečnim kadilom
in sončnemu soku
do korenin.

VI. Drevje
z naličjem v davnini
in s sluhom
prihodnjim.

Drevje
čez ostre pragove ozar
pognano
in v celice
skritih obredov
priklicano.

Drevje
z živalsko krvjo
in s kožo bogov
v soteskah človeških.

V. Ti veš,
ti veš,
zakaj se ti veje
vraščajajo
v moje meso;
jaz vem,
jaz vem,
zakaj se mi krošnje
sklanjajo
k tvojim deročim lasem.

Ti veš,
jaz vem,
zakaj se prepletata
najini rasti,

najini žeji
v zračnih studencih
in zemljinih škregah
do mejnih
svetlobnih robov,
in v najinem tihem,
nerazodetem spoznanju
sva srečna,
sva srečna.

VII. Klic je predrt:
je beg,
postanek
in vrnitev.

Iztrgan
iz piščali razsejane
trohni zaraslost
v mlado protirast.